

Beliggenheden af denne mod en tilbagekastende eller brydende Flade, vil naturligviis have Indflydelse paa Lysstraalens videre Gang. Denne Theorie synes da bedre end nogen anden at passe til den Polaritet i Lysstraalerne, man i vore Tider har opdaget. Mangfoldigheden af de Gjenstande, hvorpaa en Theorie over Lyset maa anvendes, er for stor til at vi her kunne giennemgaae dem alle. Vi maa da indskrænke os til at bemærke, at Forf. har forsøgt af sin Theorie at give en Forklaring over de Lysudviklinger, der ikke ere ledsagede med nogen mærkelig Varme, over Luens Farver, over de forskiællige Lysstraalers chemiske Virkning o. s. v. Forfatteren troer, at det især taler for hans Theorie, at den ikke forudsætter nogen Kraft eller Materie, hvis Tilværelse ikke ved Forsög er bevist; at den forfølger Lysets Frembringelse af Mörket igiennem alle Tilfælde hvori den finder Sted, og med Lethed gör Rede derfor; at den uden at komme i Modsigelse med det, vi kiende af Naturen, fremstiller Forholdet mellem Varme og Lys, og at den endeligen sætter Lysudviklingen i den inderligste Forbindelse med den chemiske Virksomhed.

Biskop *Münster*, Commandeur af Dannebrogens, har forelagt Selskabet en Fortsættelse af sin i Aaret 1804 oplæste Afhandling om *Frankernes Mynter i Orienten*, og forevist det adskillige siden den Tid til hans Kundskab komne Mynter af de latinske Keisere i Constantinopel og Cyprens senere Konger af Huset Lusignan. Tillige afhandler han nogle Blybuller og Voxsegl af Latinske Prælater, især af Patriarcher i Jerusalem og Antiochien.

Professor og Ridder *Thorlacius* har forelæst Selskabet en *kritisk Undersøgelse over en Islandsk Historie, skreven i det 12 Aarhundrede, kaldet Flotsdölnernes, eller Droplögs Sønners, Helges og Grims Historie*. Denne Historie er den første Saga angaaende Islands Österfierding, der hidindtil har tildraget sig de Lærdes Opmærksomhed, og vilde alle-

rede derved være os mærkværdig, om den ikke indeholdt saa mange Bidrag til at oplyse Nordboernes Borger- og Haushiv, og om den ikke udmærkede sig ved den besynderlige Omstændighed, at man deraf har to ganske forskiellige Bearbejdelser: en ældre, enfoldigere og kortere, fra den første Halvdeel af det 12te Aarhundrede; en anden romantisk og kunstligere fra Slutningen af det 13de Aarhundrede. Nöiere Eftergranskning over disse Sagars Kilder og Brug kunde da ikke andet end kaste meget Lys over de ældre nordiske Historieskriveres, især Saxos og Snorros kritiske Behandling.

Undersøgelsen deler sig i trende Stykker. Det første giver en kort Oversigt over de vigtigste Begivenheder, der fortælles i den ældre Bearbejdning af denne Saga. Fortællingen bærer heri det samme enfoldige Sandruhedspræg som hos Are Frode. Den begynder med de i Historien fremtrædende Personers Stamtavler, deres Nedsættelse i de Egne de siden beboede, og deres gjensidige Slægtskaber, eller andre Forbindelser. Fortællerens medfølende Deeltagelse, uagtet Fremstillingens største Simpelhed, viser sig fornemmeligen deri, at jo mere Heltens tragiske Ende nærmer sig, des udførligere, hierteligere og virkelig rørende vorder Udviklingen. Sagaen sluttet med tvende mærkelige historiske Angivelser: efter den ene er *Begivenhedernes Periode* mellem 925 og 1025; efter den anden henvises Historiens Affatning omtrent til Aar 1135.

Den anden Afdelning sysselsætter sig med den større Fliotsdæla-Saga. Ved at sammenligne den med andre Sagar og Þætter, som enten ere dens Kilder, eller dog staae i Forbindelse med de der berørte Tildragelser, søger Forf. at adskille det virkelig Historiske i Fortællingen fra Udsmykkelserne. Han viser at denne Saga ikke blot modtager Lys af adskillige andre, men at der ogsaa gives adskillige, som den kaster et Lys paa. Af mange udvortes, men især af vig-

tige Indvortes Grunde f. Ex. af Maaden hvorpaa Christendommen omtales og andre Sagaer benyttes, og af Maaden hvorpaa de topographiske Angivelser fremstilles i den vidtløftigere Bearbejdelse af Fliotsdæla-Saga godkjøres at den er Halvandet Aarhundrede yngre end den kortere. Som et paafaldende Exempel hvorledes en Begivenhed i Tidens Længde ved Udsmykkelser kan erholde en ganske forskiellig Skikkelse udhæves Fortællingen om den dierve Qvinde *Droplög*. I den gamle Fliotsdæla-Saga omtales *Droplög* blot som en smuk og forstandig Qvinde, i Brandkrossa-*Þátter* er Historien mere romantisk, og *Droplögs* Ankomst til Öen, foranlediges ved en heel besynderlig Begivenhed; i den nyere Fliotsdæla-Saga endeligen har alt faact Udseende af et vidunderligt Æventyr, i hvilket Trondelagens Opland, hvorfra hun var kommen, forvandles til Hetland, Bonden, hos hvem hun var, til en Jotun, og Pigen selv forvexles med hendes Oldemoder. Saaledes er det da muligt ved Critik, her som i det Övrige, at bestemme Grændserne mellem den sande Historie og dens Udpyntning ved æventyrlige Sagn.

Afhandlingens 3die Afdelning vises hvad nordisk Oldkundskab af Fliotsdæla-Saga kan vinde. Forf. anfører, efter Sagaen, Beskrivelsen over et Feberanfald, for at vise hvorledes man dengang betragtede slige Gienstande. Ligeledes giver han et Par Bidrag til Islands ældre Statistik. Men især dvæler han ved de Steder der oplyse Nordboernes borgerlige, huslige og religiöse Indretninger. Blandt andet seer man af den Beskrivelse, som den nyere Bearbejdelse af denne Saga giver af et islandsk Huus i det 13 Aarhundrede, at det næsten har samme Udseende som en Islænders Bopæl nu i det 19de Aarhundrede. En i Sagaen forekommende Beskrivelse af et hedensk Offerhuus fortiener ligeledes fortrinlig Opmærksomhed.